

קול תודה

עלון ההתחזקות החודשי בענייני השבת וההודאה לבורא עולם

גיליון מס' 136 | חשוון התשפ"ו

נא לשמור על קדושת הגליון

תוך כדי הסעודה נתכבדו אנשים שונים לדרוש מענייני הודאה להקב"ה, וכולם ציינו את הנס הגדול שקרה בהצלחת רגלו של החולה.

כשביקשו מהגאון ר' מרדכי דוד לוינ' צ"ל לדבר, קם ואמר:

"עד שאתם מדברים ומודים על הצלתה של הרגל החולה, רוצה אני להזכירכם על ששוכחים אתם להודות להקב"ה על הרגל השנייה שלא חלתה! מדוע צריכים להזכר ולהודות להקב"ה רק כשהרגל חולה? הרי יש להודות על שאר האיברים הבריאים, ועל כך צריכים לערוך סעודת הודיה לבורא!"

צדיקים מודים לה'

הרב מרדכי דוד לוינ' צוק"ל

מסופר שבירושלים חלה תלמיד חכם אחד, ועמדו לכרות את רגלו על מנת להציל את חייו.

לאחר שהחלים וחזר לביתו, ללא שהוצרכו לכרות את רגלו, ערך היהודי סעודת הודיה מכובדת, והזמין את ידידיו, ובתוכם את גדולי ירושלים.

שואלים הודיה

על כל אחד מאיתנו.

נפרט דוגמאות על מה אפשר להודות:

- החמצן שניתן לנו חיים אין כסף מטובו וחסדו של הבורא.
- ב"ה זכינו וקיבלנו את התורה הקדושה, תורת חיים שמאירה לנו את הדרך, כמה עלינו להודות שזכינו בה!
- חז"ל אומרים ששווה לנשמה לרדת לעולם הזה רק בשביל מצווה אחת, כמה נודה על כל מצווה שאנו זוכים לקיים. מספרים על יהודי שאושפז כמה ימים בבית החולים ולא יכל להניח תפלין וכמה התגעגע אל מצווה זו. מאז שם לו לאות מזכרת מבית החולים בתיק התפלין כדי לעורר לו את הכיסופין שהיו לו.
- על כל סייעתא דשמיא שמלווה אותנו.
- לכל יהודי מחכה אחרי 120 שנה עושר רוחני רק על זה אפשר להודות עד בלי די.

שנזכה כולנו לראות ולהודות על חסדי הבורא עימנו בלב מלא הודיה אמיתית.

שאלה:

איך אפשר להתחזק בהודיה מכל הלב ועל מה?

תשובה:

צדיקים אומרים: תודה לה' על כל מה שאתה רואה ועל כל מה שאתה משתמש, צריך להודות על כל דבר על הכוס, הצלחת, על הכסף, הארון, הכל חסדים! שום דבר אינו ברור מאליה.

המילה יהודי כידוע מלשון הודיה ובנוסף יהודי מלשון הוד. יהודי יש לו הזכות להודות על כל פרט שבבריא, על כל ההוד שה' ברא.

כאשר אדם משתמש בבריא ואל מודה ולא מקשר זאת לה' יתברך יש בזה מעין גזל, לעומת זאת כאשר אדם מודה על כל פרט בבריא, הוא זוכה להביא את הבריא לתכליתו ושלמותו. אדם מתבונן איזו בריאה נפלאה ה' ברא, אילו מים, נהרות, עצים, אילו פרחים וציפורים וכו'... למה ה' יתברך ברא את כל ההוד והפאר כדי שנודה לו, נהללו ונשבחו.

כל אדם צריך לשבת ברוגע עם עצמו ולהתבונן על כל מה שיש לו, יש בית, ילדים, פרנסה וכו'. כאשר מתבוננים, מגלים שיש הרבה על מה להודות, על שפע המתנות שהקב"ה ברחמיו המרובים מרעיף

מה רבו מעשיך

הלב הפועם במנוחה

בחשון, כשהטבע נכנס לשלווה החורפית, דובים חומים נכנסים למצב שהמדע לא הצליח עדיין להבין לחלוטין. במשך חמישה חודשים הם לא אוכלים, לא שותים ולא יוצאים מהמאורה.

הפלא המדהים מתרחש בלב שלהם: בקיץ דופק לב הדוב 84 פעמים בדקה. בתרדמת החורף - הדופק יורד ל-19 פעמים בדקה בלבד. אצל אדם, דופק כזה יגרם למוות תוך שבועות. אבל הדוב לא רק שורד

שמחת ההודיה

הודיה אמיתית אינה רק ביטוי של מלות תודה, ואף לא אמירות של הודיה המבוטאים מתוך מחויבות ונימוס. שלמות ההודיה נמדדת לפי התרגשות הלב ותחושת נעימות ושמחה בהבעתה, כמו שנאמר "כי לך טוב להודות ולשמך נעים לזמר", "כי טוב זמרה אלוקינו כי נעים נאווה תהלה". ונשאלת השאלה: מאיפה נובעת שמחה זו? איך משיגים אותה?

מי שמקבל מתנה מחברו ומביע הכרת טובה, מודיע בכך למטיב שהוא חש את טובת הלב והאהבה שהניעו את נתינת המתנה וכתוצאה מכך מתעוררת בלבו תוספת הערכה ואהבה כלפיו. זוהי "הכרת הטוב" - כפירושן הפשוט של המילים, הכרה מוחשית בטוב הנותן שנתן את ההטבה. כולנו אורחים בעולם הנפלא שהשיי"ת המציא בשבילנו כדי להעניק לנו את הטוב המופלא שכל הבריא מובילה אליו. שמחת ההודיה להשיי"ת היא השמחה לחוש את נועם טובו ית' ואת עוצמת אהבתו אלינו. נעימות ההודיה היא באמת נועם רגשי אהבת ה'. החש את שמחת ההודיה לה', ימשך אליה בתכיפות וישים לב עד כמה שהבריא עם כל מה שיש בה הם מתנות אהבה המגלות "טובת הלב" המרהיב של בורא העולם. הוא יבחין בכל פרטי הפרטים של החסדים שאחרים לא שמים לב עליהם: לדשא הירוק, לשמים הכחולים, לעננים היפיפיים, לאוויר הצח, לפירות הססגוניים, לפרחים משמחי הלב והנפש...

מי שחש את הנעימות הגדולה של הבעת הודיה ותהילה לה' ומתרגל לעוררן בתדירות, יגיע על ידי כך למצב הנכסף בו לבו יהיה נמשך אליהם מאליהם בכל הזדמנות, כדוגמת קפיץ שנמתח שכאשר עוזבים אותו הוא חוזר למצבו הטבעי. כך אדם זה, בכל מצב כשלא יהיה לו דבר אחר שיעסיק את מחשבתו, נטיית לבו תחזיר אותו תמיד לרגשי הודיה ושירה לה'. אדם כזה חי בעולם מבהיק של מתנות חסד ואהבה, עולם של שמחה תמידית עם טוב ה' ואהבתו. אשריו ואשרי חלקו.

לכיתוב אהלות ישועות
פזלות תרומות?
חומרים אלה הם
055-6789852
אליהם יחשבו כאלו

נתרם בעילום שם
לזיווג הגון

מיכאל
בן רבקה
לזיווג הגון בקרוב

נתרם בעילום שם
לרפואה שלימה

רות
בת רבקה
לזיווג הגון בקרוב

לבחור היקר
לחזרה בתשובה שלמה ועליה
בתורה ויראת שמים

מאיר
בן עדנה
לרפואה שלמה וישועה
בקרוב

מוציא אסירים בכושרות

ה', זכרתי את דברי קדושת הלוי, זכותו תגן עלינו, שיש עניין להודות על הישועה כאילו שהיא כבר ממש קרתה. הודתי על הישועה שתגיע, ולא סתם שתגיע, אלא באופן מושלם ובנחת. "תודה ה' על הישועה, תודה רבה שהכל עבר בקלות וברוגע וכו'". השתדלתי עד כמה שניתן, להתמלא בהרגשות של שמחה עצומה על הישועה. וגם הבטחתי לפרסם ולהודות בלי נדר בקו קול תודה. ואכן הישועה לא בוששה לבוא. תוך מספר שעות בלבד, קיבלתי הודעה משמחת, שהסיפור הסתיים בכי טוב וברחמים עצומים. כמובן שמאוד התרגשתי והמשכתי להודות ולהודות לה' יתברך, ומתוך תחושת רוממות של קירבת אלוקים, מתוך הרגשה של מתיקות ושל דבקות בה', שהעט לא יכול לתאר במילים, רק הלב יכול להרגיש ולצעוק אהבת ה' ותענוגים.

הוא הואשם על לא עול בכפו. לא אוכל לפרט על מה ולמה. הפרטים מאוד רגישים, ומטבע הדברים חסויים. בשל קירבה משפחתית אליו, ניסיתי לתת יד ולעזור, אך ללא הועיל. הימים היו ימים של מצוקה, ושל חוסר אונים. ריחמתי עליו והצטערתי בצער. החזקתי חזק בחבל האמונה. ידעתי כי לא כלו רחמי, ומאת ה' הייתה זאת, "כל מן דעביד, לטב עביד". כשהגיע הרגע שהבנתי שאין מוצא והכל תקוע, נכנעתי והתחלתי פשוט להודות. קודם כל, הודתי לבורא עולם על כל הזמן שלא הייתה המצוקה. וברוך

לעצור להתבונן ופשוט... להודות!

אני פוסע בצידי הרחוב ונושם עמוקות את ריחו של הסתיו. קולות הגרירה של דפנות הסוכה חזרה אל המחסן נשמעים ברקע, מתערבבים ברשרוש שקיות בהן נאדזים הקישוטים שהוסרו. קולו של השופר מאלול כבר הולך ומתרחק והרחוב כולו אומר: 'חזרה לשגרה'.

אנשים שבים למקום עבודתם וילדי חידוד מכתפים ילקוטים. הכל מתחילים עוד חורף ארוך, פוסעים לשלל עיסוקים, דורכים בדרכם על עלי שלכת החגים לקצב הרוח.

הדי שיחות וקטעי משפטים בין שני עוברי אורח שלפני גורמים לי להעצר ולזקוף אוזניים.

"חוזרים לשגרה, הא?" אומר האחד לחברו בעודו משמיע אנחה קולנית.

"ועוד איך. איפה אני ואיפה כל הקבלות שקיבלתי באלול... איפה אני ואיפה יום כיפור... והשמחה של סוכות... זהו, כנראה צריך לזרום עכשיו עם האפרוריות של השעמום."

רציתי לענות להם. להם ולכם שאולי מרגישים וחושבים בדיוק כך. רציתי לספר את סיפורי האישי שהתרחש לפני שנה בדיוק. כבר שנה שהסיפור יושב חזק בליבי ואני רוצה לספר אותו, והרי הוא לפניכם.

שנים ארוכות שאני סובל מכאבי ראש חזקים ותכופים הבאים והולכים. רק מי שידע במה דברים אמורים יכול להבין כמה סבל ועוגמת נפש נגרמים כתוצאה מזה. בזמן כאב ראש אין ביכולתי ללמוד, ולעיתים אף לא לתפקד כלל. יום אחד החלטתי שמוכרח להיות תרופה כלשהי להקלה על כאבי ונועצתי עם מבני דבר מיהו הפרופסור הטוב ביותר שיוכל לעזור לי. כעבור מספר ימים מצאתי את עצמי יוצא מדלת המרפאה עם מספר לא מבוטל של מרשמים, עובר בבית המרקחת ומתחיל לקחת תרופות שלהבטחת הרופא ישפרו משמעותית את איכות חיי.

קשה לי להצביע על הרגעים מתי בדיוק החל השינוי. תחילה הייתה זו סחרחורת. מן תחושה בלתי מוסברת שגרמה לי לישון הרבה יותר ממה שהייתי רגיל. אחר כך התחלתי להרגיש מנותק מכל הסובב אותי והשלב הבא היה שהחזקתי ביד בדיקות דם שהראו על הפרעה לא

פשוטה בתפקודי הכבד. אקצר ואכתוב שמסיבות שרק מסובב הסיבות רצה, לא הבנתי שיש קשר בין תחושותי האיומות לתרופות אותן אני נוטל, היות והפרופסור שלל את הקשר מכל וכל. התחלתי להתרוצץ אצל רופאים שונים, לערוך בדיקות ולברר. בינתיים, סבלתי מחוסר תאבון נורא ובחילות קשות. הדאגות מפני הבלתי נודע היו בנות לווייה קבועות להרגשה פיזית קשה.

אני זוכר את עצמי נוסע באוטובוס בדרך לכולל (את ההסעה הפסדתי בפעם הראשונה בחיי כי קמתי מאוחר), מביט מהחלון אל העוברים ושבים. אני זוכר שהסתכלתי על אברך צועד על המדרכה כשהוא נושא ילדון בן שנתיים על זרועותיו. הרגשתי אז חולשה איומה ולא יכולתי להבין בכלל איך אדם יכול להרים משהו. רציתי לפתוח את החלון ולצעוק לו: ה', אברך, אתה יודע להעריך את זה שאתה יכול להרים ילד? אמרת על זה תודה לה'! חשבתי על זה שלא כולם יכולים לעשות זאת? אני, למשל, לא מסוגל אפילו ספר להרים.

בהפסקת צהריים כשהסתובבתי בחדר האוכל והרגשתי בחילה איומה ורצון להקיא, הסתכלתי בעשרות האברכים שסעדו את ליבם. אם לא שהייתי מתבייש, הייתי לוקח רמקול וצועק לתוך אוזנם: ה', אתם, אמרתם תודה על זה שיש לכם תאבון? שיש לכם רצון לאכול? אינכם יודעים, אבל נמצא פה בינכם אדם שרק מראה של אוכל גורם לו להקיא. תגידו תודה על הדברים הפשוטים האלה.

אז לראשונה, הכתה בי המחשבה הזו במלוא העוצמה. איננו יודעים להודות. הכל נראה לנו פשוט, טבעי ומובן מאליו. מובן שבריא, מובן שיש כח ומובן שיש יכולת לאכול. רק כשניטלו ממני המתנות המופלאות הללו הבנתי איזה הפסד זה לחיות פה כל השנים ולא לדעת להודות... להרים עיניים לשמיים וללחוץ - תודה.

בחסדו כי גבר עלי הגעתי לרופא שהיה שליח טוב להאיר את עיני. כשראה את התרופה שהפרופסור הורה לי ליטול, אמר שאזרוק אותה לפח האשפה ובישר לי שאני בריא לגמרי. ואכן תוך שבוע מאז הפסקתי לקחת את התרופה חזרתי אט אט לחיים. אבל לא, לא לאותם חיים. החיים החדשים קיבלו בעיני משמעות חזקה ועמוקה פי כמה. התחלתי פשוט להודות על כל דבר. כשהרגשתי תאבון ורצון לאכול, הייתי אומר תודה לה' וכמעט רוקד מרוב שמחה על היכולת המופלאה הזו. כשהייתי קם בבוקר ופוסע רענן ונמרץ לכולל הייתי חש הודיית אין קץ ואהבה עצומה לבורא.

נזכרתי בכל זאת עכשיו. שגרתי? אפרוריות? שעמום? אין דבר כזה. אל תשכחו. נצלו את החורף המאוד לא שגרתי הזה כדי להודות. כשאדם יודע להודות על היומיום הפשוט, על עניינים שגרתיים ועל בריאות האיברים, הוא יכול להגיע לתחושת הודיה עמוקה כל כך שתוביל אותו לקשר אמיץ עם בוראו. אין צורך לחכות שה' יקח מאיתנו ח"ו את המתנות האלו. אפשר כבר עכשיו לשים לב. להעציר, לשאת מבט אל השמיים ולומר לאבינו שבשמיים: תודה, רבוננו של עולם. תודה על הבריאות, תודה על התאבון, תודה על הכוח ותודה על הכל.